నాదెళ్ళ రాము

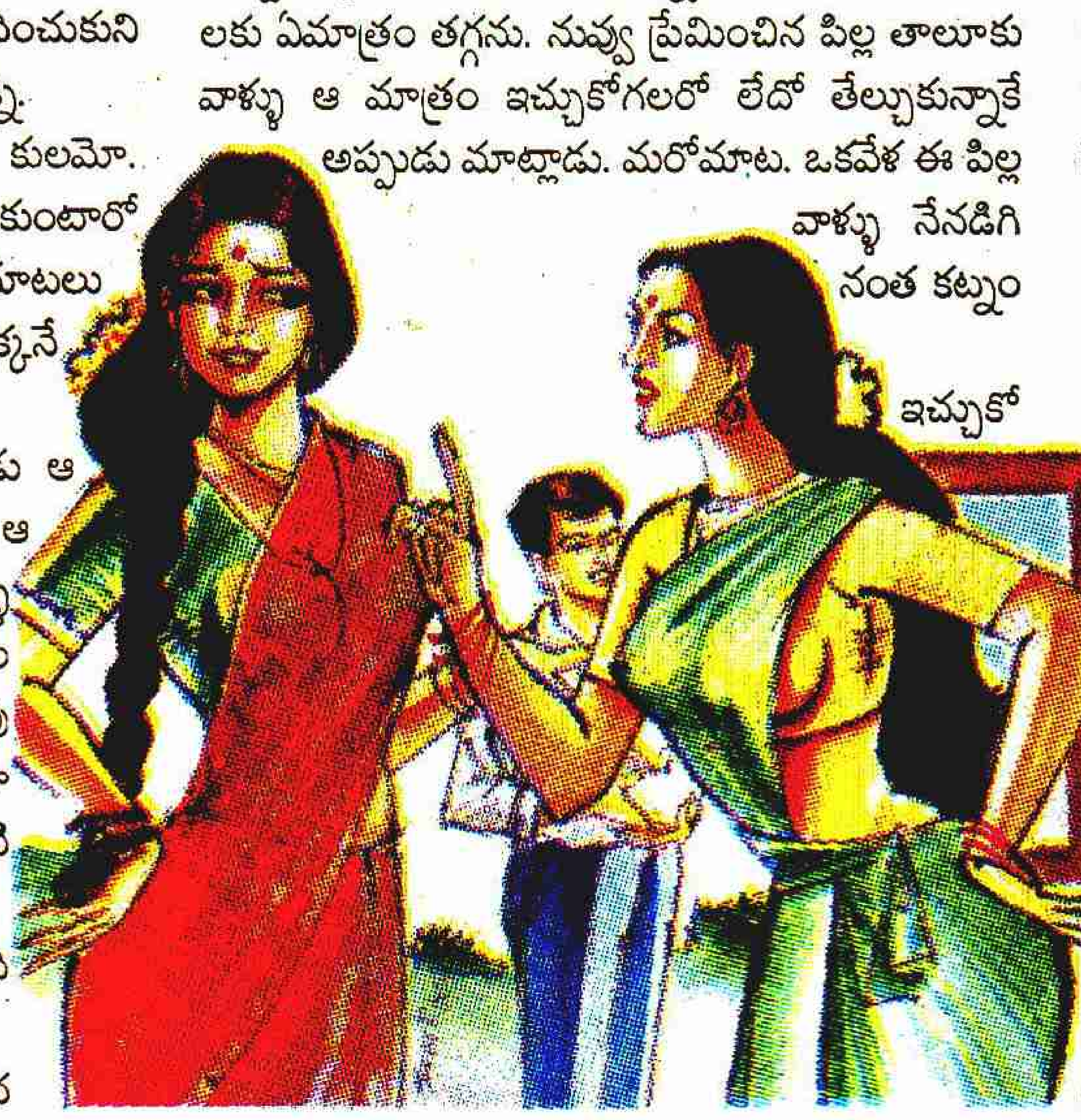

తండ్రికి తగ్గ తనయుడు

"అయితే ప్రేమించి, పెళ్ళి చేసుకునేటంత మొనగాడివయ్యావన్నమాట. బాగానే వుంది. ఇంతకీ వాళ్ళు ఏమాత్రం ఇచ్చుకోగలరట?" వెంకట్రావుగారు సిగరెట్ పొగ వదులుతూ అడిగారు ఎదురుగా తల దించుకుని వినయం ఒలకబోస్తున్న భాస్కర్ నామధేయుడ్ని.

"అదేమిటండీ! అసలా అమ్మాయిది ఏ కులమో. బావుంటుందో బావుండదో. వాళ్ళవాళ్ళు ఒప్పుకుంటారో లేదో, ఏమీ కనుక్కోకుండా ఏకంగా పెళ్ళి మాటలు మాట్లాడేస్తున్నారు." నిష్ఠూరంగా అంది పక్కనే కూర్చున్న సూర్యవతి.

"ఖచ్చితంగా ఆ సంగతి తెల్సుకున్నాకే వీడు ఆ అమ్మాయిని ప్రేమించి ఉంటాడు. కనుక మనం ఆ సంగతి ప్రత్యేకంగా అడగక్కర్లేదు. వాళ్ళ వాళ్ళు ఒప్పుకోవటం అంటావా. ఏం? మన వాడికేం తక్కువని? ఇక కులం సంగతి నాకేం పట్టింపు లేదు. నాకు కావల్సింది ఎంత కట్నం ఇస్తారూ అన్నది. నేనడిగినంత ఇవ్వగల్గితే ఏ కులమింటి పిల్లయినా నాకేం అభ్యంతరం లేదు."

"బాగానే ఉంది మీ తీరు" రుసరుస లాడింది సూర్యవతి.

"సర్లే, నీమాటెందుకు కాదనాలి? నీకు కావల్సిన విషయాలు నీ సుపుత్రుడ్ని అడిగి తెల్సుకో. తరువాత నా సందేహాలు తీర్చుకుంటానులే" పక్కనే వున్న పేపరు ముఖాన్కి అడ్డం పెట్టుకున్నారు వెంకట్రావు.

సూర్యవతి ప్రశ్నార్థకంగా కొడుకు వంక చూసింది.

"ఆ అమ్మాయి పేరు సరోజ. కలెక్టర్ ఆఫీసులో ఉద్యోగం. కులం మనదే. వాళ్ళ వాళ్ళు ఒప్పుకున్నాకే మిమ్మల్ని అడుగుతున్నాను" భాస్కర్ చెప్పాడు.

"సరే నీ వరకూ అన్ని విషయాలు తెలిపోయాయి" అన్నారు వెంకట్రావుగారు భార్యతో. చేతిలోని పేపర్ టీపాయ్ మీద పడేస్తూ సిగరెట్ పొగ గుప్పున వదులుతూ కొడుకు వంక చూసి "కూర్చో నాయనా! మనం మాట్లాడ వలసింది చాలా వుంది గదా. ఇక అసలు విషయాన్కి వద్దాం. మళ్ళీ అడుగుతున్నాను చెప్పు. వాళ్ళు మనతో తూగుతారా?"

"పరువుప్రతిష్ఠల విషయంలో అయితే మాత్రం పర్వ లేదు నాన్నగారూ?"

"అతితెలివి తేటలు ఒలకబోయకు. నేనడిగింది ఏమాత్రం కట్నం ఇచ్చుకోగలరని".

"అయితే మీరు కట్నం తీసుకోవాలనుకుంటున్నారా నాన్నగారూ!".

"ఏం వాళ్ళు కట్నం ఇవ్వలేరా? అలా అయితే ఈ పెళ్ళి అవదు. బుద్ధిగా మేము చూసిన పిల్లను చేసుకో".

"అబ్బే నా ఉద్దేశం అదికాదు నాన్నగారూ. మనకేం తక్కువని వాళ్ళ దగ్గర కట్నం తీసుకోవడం అని".

"అది నీ ఉద్దేశం. అసలు కిటుకు అక్కడే ఉందిరా అబ్బాయ్. మనకేం తక్కువ లేదు. కనుక మనం మరింత ఎక్కువ కట్నం తీసుకుంటాం."

"కాని నేను కట్నం తీసుకోవాలనుకోవటం లేదు"

"ఆహా! బయలుదేరాడండి ఆదర్శ పురుషుడు. ఒక మాట వినరా సుపుత్రా. నువ్వు పుట్టిన దగ్గరినుంచి బి.ఎ. బిఎల్., పొసై ప్రాక్టీసు పెట్టేవరకూ అయిన ఖర్చులన్నీ ఎప్పటికప్పుడు రాసి ఉంచాను ఎందుకైనా మంచిదని. ఆ ఖర్చులు కాక, మా కొడుకుగా పుట్టినందుకు నువ్వు మాకేదో ఋణపడి ఉంటావు గదా. అదంతా లెక్కచూస్తే నీ ఖరీదు పది లక్షలు. అసలు మొన్న వచ్చిన విజయవాడ వాళ్లు కూడా పది లక్షలు ఇస్తామన్నారు. సరే ఇంతలో నువ్వేదో ప్రేమించానని అంటున్నావు కనుక ఎనిమిది లక్షలకు ఏమాత్రం తగ్గను. నువ్వు ప్రేమించిన పిల్ల తాలూకు వాళ్ళు ఆ మాత్రం ఇచ్చుకోగలరో లేదో తెల్సుకున్నాకే అప్పుడు మాట్లాడు. మరోమాట. ఒకవేళ ఈ పిల్ల వాళ్ళు నేనడిగినంత కట్నం ఇచ్చుకో లేకపోతే ఆ విజయవాడ సంబంధం ఖాయం చేసేస్తాను. అదీ గుర్తుంచుకో" కోపంగా అన్నారు వెంకట్రావుగారు.

"అంటే నన్ను సంతలో వస్తువులా అమ్మాలనా మీ ఉద్దేశం?" ఆవేశంగా అడిగాడు భాస్కర్.

"అలా ఎందుకనుకుంటావురా? అయినా ఈయన చెప్పే తీరూ అలానేవుంది. నీకొచ్చే కట్నం డబ్బైనా, మన కున్న ఆస్తిఅయినా మేమేం కట్టుకుపోతామా? మా తర్వాత నీకే గదా. ఏదో నువ్వు సుఖపడతావనేగదా మేం చెప్పేది" సూర్యవతి అంది.

భాస్కర్ ఏం మాట్లాడలేదు. విసురుగా లేచి తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

"వాడిదంతా కుర్రతనం. మీరు మాత్రం కట్నం విషయంలో ఖచ్చితంగా ఉండండి" భర్తకు సలహా ఇచ్చింది.

ఈ మాట భాస్కర్‌కి బాగానే వినిపించింది. తల్లితండ్రుల వరస చూస్తుంటే కట్నం వంక చెప్పి ఈ పెళ్ళి జరగనిచ్చేలా లేరు. తను తల్లితండ్రులను ఎదిరించి సరోజను పెళ్ళి చేసుకోవాలంటే ఏదో బెరుగ్గావుంది. సాధ్యమైనంతవరకూ తన పెళ్ళి తల్లిదండ్రుల ఇష్టప్రకారమే జరగాలి. వాళ్ళకు ఒక్కగా నొక్క కొడుకు తను. జీవితంలో అతి ముఖ్యఘట్టమైన పెళ్ళిని తల్లిదండ్రులని బాధపెడుతూ చేసుకోవటం తనకు ఆనందం ఇవ్వదు. అలాఅని తనకు అన్నివిధాలా అనుకూలమైన సరోజనూ వదులుకోలేడు. ఎట్లా ఈ చిక్కుముడి విప్పటం? ఆలోచనల్లో మునిగాడు భాస్కర్.

సరిగ్గా 10 నిముషాల తర్వాత ఏదో ఆలోచన తట్టింది. వెంటనే హాలులోకి వచ్చాడు. వెంకట్రావుగారూ, సూర్యవతి అలాగే కూర్చుని ఏదో మాట్లాడుకుంటున్నారు. వాళ్ళ ముందు నిలుచుని "అయితే నాన్నగారూ! వాళ్ళు కట్నం ఇస్తే చాలుకదా. కట్నం ఇస్తే మరేం వంకలు పెట్టరుగా?"

"నువ్వు అలాంటి అనుమానమేం పెట్టుకోవద్దు. వాళ్ళు కట్నం నేనడిగినంత ఇచ్చేట్లయితే మహదానందంతో మీ పెళ్ళి జరిపిస్తాను సరేనా" హుందాగా అన్నారు.

"థాంక్స్ నాన్నగారూ మరి నేను వెళ్ళి ఈ విషయం సరోజతో మాట్లాడి వస్తాను. వాళ్ళ వాళ్ళు మీరడిగిన కట్నం ఇచ్చేస్తోమత ఉన్నవాళ్ళయితే రేపు వాళ్ళ ఇంటికి వెడదాం!" హుషారుగా బయటికి వెళ్ళిపోయాడు.

* * *

"సరోజా ఇదీ అసలు సంగతి"అన్నాడు భాస్కర్.

సరోజ ముఖం విచారంగా అయింది.

"కాని అంత కట్నం మా వాళ్ళు ఇచ్చుకోలేరు భాస్కర్-" ఆమె కంఠం వణికింది- భాస్కర్ నవ్వాడు.

"మరీ అంత దిగులు పడకు. అంతేకాదు అసలే మాత్రం కట్నం ఇచ్చినా తీసుకోవటాన్కి నేనొప్పుకోను. ఇంతకీ నేనో ఉపాయం ఆలోచించాను. జాగ్రత్తగా విను" అని తన ప్లాను వివరించి చెప్పాడు. "ఎలా ఉంది నా ప్లాన్?" అడిగాడు.

"కాని భాస్కర్ అలా చేయడం బాగోదేమో. వాళ్ళ మనసులు బాధపెట్టినట్లు అవుతుంది."

"మరి వాళ్ళు కట్నం అడగడం బావుందేం? నీకేం భయం లేదు. ఇదంతా నాటకమే కదా! ఇంతకూ మీ అన్నయ్యని నేచెప్పినట్లు అడగమను. నేనూ చెబుతాననుకో. సరే ఇక పోదామా?" స్కూటర్ స్టార్ట్‌చేస్తూ అన్నాడు భాస్కర్.

సరోజ ఆలోచిస్తూనే అంగీకారంగా తల ఊపి వెనుక కూర్చుని అతని నడుం మీద చేయి వేసింది. స్కూటర్ పడుచుదనపు వేగంతో పరుగులు తీసింది.

"రేపు పెళ్ళిచూపులకు సరోజ వాళ్ళింటికి వెళుతున్నాం నాన్నగారూ" అన్నాడు భాస్కర్ సరోజని వాళ్ళింటి దగ్గర దించి తిరిగి వచ్చాక.

"అంటే మనం అడిగిన కట్నం ఇవ్వటాన్కి వాళ్ళు ఒప్పుకున్నారన్నమాట!".

"ఆ ఒప్పుకున్నట్లే" విసురుగా లోపలికి వెళ్ళిపోయాడు.

"ఎవరి కోసం ఒప్పుకుంటారు" అనుకుంటూ చిన్నగా నవ్వుకున్నారు వెంకట్రావుగారు.

* * *

మర్నాడు సరోజ ఇంట్లో పెళ్ళిచూపులు- సరోజ అందరికీ నచ్చింది.

"ఇక మిగిలిన విషయాలు కూడా మాట్లాడేద్దాం" అన్నాడు సరోజ చిన్నాన్న.

"అలాగే ఉన్న నిజం చెబుతున్నాను. మా వాడికి పది లక్షలు కట్నం ఇస్తామని విజయవాడ సంబంధం వచ్చింది. కాని మావాడు ప్రేమాదోమా అని చెవి కోసిన మేకలా అరుస్తున్నాడు. కాబట్టి మీకు కొంత డిస్కౌంట్ ఇస్తున్నాను" అన్నారు వెంకటరావుగారు.

"మొహమాటం ఎందుకు సరిగ్గా చెప్పేయండి మీకెంత కావాలో" సరోజ తండ్రి అడిగాడు.

"ఎనిమిది లక్షలు. ఆపైన అన్నిరకాల లాంఛనాలు."

"కాని అమ్మాయి అందమైనది. చదువుకున్నది. పైగా కలెక్టర్ ఆఫీసులో ఉద్యోగం. ఇవన్నీ మీరు ఆలోచించాలి" సరోజ పిన తండ్రి అన్నాడు.

"అమ్మాయి అందం కొరుక్కుతింటామా? చదువంటారా. ఈరోజుల్లో చదువుకోని వాళ్ళెవరు చెప్పండి. ఇక

ఉద్యోగమా పెళ్ళయ్యాక అమ్మాయి చేస్తానన్నా అది మా ఇంట కుదరదు లెండి" సూర్యవతి అందుకుంది.

"అసలివన్నీ ఎందుకు గాని మీరెంత ఇవ్వగలరో చెప్పండి" అన్నారు వెంకట్రావుగారు.

"ఒకవేళ మీరడిగిన కట్నం ఇవ్వలేమనుకోండి. అప్పుడు మీరేం చేద్దామనుకుంటున్నారు?" సరోజ అన్నయ్య రవి సంభాషణలో కలుగచేసుకుంటూ అడిగాడు.

"ఇక చేసేదేముంది శుభ్రంగా పది లక్షలూ పుచ్చుకుని ఆ విజయవాడ సంబంధం ఖాయం చేసుకుంటాము".

"అంటే వీళ్ళిద్దరిమధ్యనున్న ప్రేమను లెక్కచెయ్యరన్నమాట."

"అన్నమాటేగా" వెంకట్రావుగారు నవ్వుతూ అన్నారు. భాస్కర్ ముఖం చిన్నబుచ్చుకున్నాడు. రవి చిన్నగా నవ్వి "సరే లెండి మేం కూడా మీలాగే ఎక్కడ పట్టుపట్టగలం? ఎంతైనా ఆడపిల్ల వాళ్ళం. మీరడిగిన కట్నం తల తాకట్టు పెట్టయినా ఇస్తాం. లాంఛనాలు, ముద్దుముచ్చట్లు మాకున్నంతలో జరుపుతాం". మధ్యలో ఆగి వెంకట్రావు దంపతులవైపు చూశాడు. వెంకట్రావు ముఖం విప్పారింది. సూర్యవతి ఇంతయింది.

"అయితే ఒక్కమాట."

"ఏమిటది?" ఉషారుగా అడిగారు వెంకట్రావుగారు.

"పెళ్ళయ్యాక మీ అబ్బాయితో మీకిక ఏ సంబంధమూ ఉండకూడదు"

"ఏమిటీ?" తెల్లబోతూ అడిగారు వెంకట్రావుగారు. నోరు తెరిచింది సూర్యవతి.

"అంటే మేమిచ్చే ఎనిమిది లక్షలకూ తదితర లాంఛనాలకూ మీ అబ్బాయిని మాకు అమ్మేసినట్లు. మరి మేము కొనుక్కున్న వాటి మీద మాకు సర్వహక్కులూ ఉండాలని మేం కోరుకోవటం న్యాయమే కదా!" రవి వివరించాడు.

"మా అబ్బాయిని మేం అమ్ముకోవటం ఏమిటి?" వెంకట్రావుగారు ఆవేశంగా అడిగారు. "అదే మీరు కట్నం అన్నారు చూశారా అది మీ అబ్బాయికి మీరు కట్టిన విలువే కదా. విలువ కట్టడం అనేది సాధారణంగా కొనుగోలు అమ్మకాల వ్యవహారంలో మాత్రమే జరుగుతాయి. దాని ప్రకారం మీరడిగినంత కట్నం ఎలానూ ఇస్తున్నాం కనుక మీవాణ్ణి మా సొంతం చేసుకోవాలనుకుంటున్నాం అన్నమాట" రవి ఈసారి మరింత వివరంగా చెప్పాడు. వెంకట్రావు ముఖం పాలిపోయింది. సూర్యవతి ముఖం ఎర్రగా చేసి ఇలా అంది "నేను కట్నం ఇచ్చే పెళ్ళిచేసుకున్నాను. అంతమాత్రాన నా అత్తమామల్ని వదిలెయ్యలేదే?"

"అదంతా పాత కాలం అత్తయ్యగారూ. అప్పుడు స్త్రీకి తన హక్కులు తెలియవు. ఇప్పుడు కాలం మారింది. కట్నం ఇచ్చి పెళ్ళిచేసుకోవటం అంటే మొగుణ్ణి కొనుక్కున్నట్లుగానే ఇప్పుడు భావిస్తున్నారు. అట్లా కొనుక్కున్న భర్తమీద అన్ని హక్కులూ తనకే ఉండాలని, మరెవరికీ తన భర్తమీద కొంచెంకూడా హక్కు ఉండకూడదని భార్య అనుకోవటం సహజమేగదా. పైగా అది అమ్మకాలు కొనుగోలు సూత్రం ప్రకారం న్యాయం కూడాను."

"చూడు బాబూ నువ్వూ మగాడివే కదా! నీకూ పెళ్ళయింది. నువ్వూ ఇలాగే మీ తల్లితండ్రులతో సంబంధం లేకుండానే ఉంటున్నావా?" దెప్పకొట్టాననుకుంది సూర్యవతి.

"మా తల్లిదండ్రులు కట్నం తీసుకుని నన్ను అమ్మేసి ఉంటే నేను కచ్చితంగా అలానే చేసేవాడిని అత్తయ్యగారూ. కాని మా వాళ్ళు అలా చెయ్యలేదు. కట్నాలు, లాంచనాలు వీటి ప్రసక్తి లేకుండానే నేను పెళ్ళి చేసుకున్నాను. కాబట్టి మా తల్లిదండ్రులతో సంబంధ బాంధవ్యాలు కలిగి ఉండటం వారిపట్ల నా బాధ్యతలు నెరవేర్చడం నా ప్రధమకర్తవ్యం అనుకుంటున్నాను" అన్నాడు రవి నవ్వుతూ-

"ఇక వీళ్ళతో మాటలు అనవసరం. లేవరా భాస్కర్" అన్నారు వెంకట్రావుగారు లేచి బయటకు నడుస్తూ.

బుద్ధిమంతుడిలా టక్కున లేచి తల్లిదండ్రులను అనుసరించాడు భాస్కర్.

"మీ అబ్బాయి విలువా తీసుకుని, ఇంకా మీ అబ్బాయి మీద హక్కులు కావాలనుకోవటం అన్యాయం మామగారూ! తొందరపడకండి. కావాలంటే మరో లక్ష తీసుకుని బేరం సెటిల్ చేసేయండి" వెంబడించాడు రవి.

"అంటే వస్తువులూ, మనుషులూ సమానమేనన్రా."
"ఎందుకు కాదు? అమ్మకానికి వచ్చినప్పుడు వస్తువైనా ఒకటే మనిషైనా ఒకటే"

మాట్లాడకుండా బయటికి వచ్చేసి కారులో కూర్చున్నారు అందరూ. ఇంటికి వచ్చేవరకూ నిశ్శబ్దంగా గడిచిపోయింది కాలం. ఆ రాత్రి భోజనాలు అయిన తర్వాత అడిగాడు భాస్కర్ "పెళ్ళికి ఒప్పుకున్నట్లేకదా నాన్నగారూ."

కోపంగా అతని వంక చూశారు వెంకట్రావు దంపతులు.

"అసలేమిట్రా నీ ఉద్దేశం?"కోపంగా అడిగింది సూర్యవతి.

"ఏముందమ్మా తనడిగిన కట్నం వాళ్ళిస్తే ఇంకేం వంకలు పెట్టకుండా ఈ పెళ్ళికి ఒప్పుకుంటానన్నారుగా నాన్నగారు. మరి వాళ్ళు అడిగిన కట్నమే కాకుండా మరో లక్ష ఎక్కువ ఇవ్వడానికి కూడా సిద్ధంగా ఉన్నారు కదా" అమాయకంగా అడిగాడు భాస్కర్.

"కాని వాళ్ళు ఏమన్నారో సరిగ్గా విన్నావా! పెళ్ళి జరిగాక నీకూ, మాకూ ఏ సంబంధం ఉండకూడదట". ఆవేశంగా అన్నారు వెంకట్రావుగారు.

"వాళ్ళన్నదాంట్లో మీరు ఇంతలా ఆవేశపడవల్సింది ఏముంది నాన్నగారూ. వాళ్ళన్నదీ కరెక్టేకదా"

"అంటే?"

"అంటే ఏముంది నాన్నగారూ? మీరు మొన్న కలర్ టీవి కొన్నారు. కొన్న మరుక్షణంనుంచి దానిమీద అన్ని హక్కులూ మనవేగా! కాని దాన్ని తయారుచేసింది మాత్రం ఏదో కంపెనీ. అలా తయారుచేశారు గదా అని ఆ కంపెనీ వాళ్ళు- ఈ టీవీ వాడుకోవడానికి తమకి హక్కుందని మన ఇంటికి వచ్చారనుకో. వాళ్ళు కూడా ఆ టీవి వాడుకోవడానికి మీరు ఒప్పుకుంటారా?"

"అంటే వస్తువులూ, మనుషులూ సమానమేనన్రా."

"ఎందుకు కాదు? అమ్మకానికి వచ్చినప్పుడు వస్తువైనా ఒకటే. మనిషైనా ఒకటే."

"అలాగా. సరే అయితే. విజయవాడ సంబంధం నిశ్చయం చేస్తాను. బుద్ధిగా ఆ పిల్లను పెళ్ళిచేసుకో" అన్నారు వెంకట్రావుగారు.

"శ్రీరామచంద్రుడు పుట్టిన దేశంలో పుట్టినవాణ్ణి నేను. మీ మాట జవదాటుతానా? మీరు ఏ పిల్లను నిశ్చయించి తాళి కట్టమంటే ఆ పిల్లకే తాళి కడతాను. అయితే ఆ పిల్ల కట్నం ఇచ్చే నన్ను పెళ్ళిచేసుకుంటుంది. కనుక ఆమెకు తనకున్న హక్కుల గురించి పరిజ్ఞానం లేకపోయినట్లైతే ఆ పరిజ్ఞానం నేను కలిగిస్తాను. అప్పుడేమౌతుందో మీకు వేరే చెప్పక్కర్లేదుగా." నెమ్మదిగా చెప్పాడు భాస్కర్-

"అంటే ఆ పిల్లకు ఇవన్నీ నేర్పి మాతో సంబంధం తెంచుకుపోతానంటావు. నువ్వే నిజంగా అలాచేస్తే మనకున్న ఆస్తిలో ఒక్క రూపాయి కూడా దక్కదు. తెలిసిందా."

"అది నాకు తెలియదు నాన్నగారూ. అమ్ముడుపోయే వాడికి వారసత్వ హక్కు ఒకటుందని మీ దయవల్ల ఇంత చదువుకున్న నేనెలా అనుకుంటాను!? అందుచేత ఈ ఆస్తికోసం నేనో, నా పిల్లలో వస్తారని బెంగ పెట్టుకోమాకండి"

సూర్యవతి కలుగచేసుకుంది.

ఇదంతా మేమేమన్న కట్టుకుపోతామా నాయనా. ఏదో మీకుంటుందనేగా మా తాపత్రయం.

"మన బ్రతుకు మనం బ్రతక గలిగినప్పుడు ఎవరినో పీడించి కూడబెట్టాలను కోవడం అన్యాయమమ్మా" అన్నాడు భాస్కర్ జవాబుగా.

'అయితే ఇంతకీ ఏమంటావ్‌రా నువ్వు?'అసహనంగా అరిచారు వెంకట్రావుగారు.

"ప్రత్యేకంగా విడమర్చి అనేది ఏముంది నాన్న? మీరు కట్నం తీసుకుని నా పెళ్ళిచేస్తే ఒక మంచి బానిసలా ఆ వచ్చే నా భార్యకి అన్ని విధాలుగా లొంగి ఉంటాను. అప్పుడు కొడుకుగా పుట్టి మీకు సేవలు చేసి మీ రుణం తీర్చుకోలేకపోయాననే బాధ ఉంటుందనుకో. కాని ఏంచేయను. ఒకరి బానిసను. మరి అలాకాక మీరు కట్నం ప్రసక్తిలేకుండా నా పెళ్ళిచేస్తే మీకు కొడుకు మిగులుతాడు. నేనూ స్వేచ్ఛ, సమానత్వం ఉన్న భర్తగా ఉంటాను. ఇంతకీ ఏదిచేసినా మీ ఇష్టం నాన్నగారూ ఇంతవరకూ మీ మాటకు ఎప్పుడూ ఎదురు చెప్పలేదు నేను. ఇక ముందూ చెప్పను."

"ఇన్ని వెధవ ఆలోచన్లు నీలో ఉన్నాయని ఇప్పుడే తెల్సింది నాకు. సర్లే నేను ఈ విషయంలో కొంచెం ఆలోచించాలి. ఏ విషయం రేపు నీతో చెబుతా"అన్నారు వెంకట్రావు.

"అలాగే నాన్నగారూ" వినయం ఒలకబోస్తూ తన గదిలోకి వెళ్ళాడు భాస్కర్.

"ఏం చేద్దాం?" భార్యను వెంకట్రావుగారు.

"ఏం చేసినా బాగా ఆలోచించి చేయాలి మనం. వీడసలే మొండి వెధవ. అన్నంతపనీ చేస్తాడు" మెల్లిగా అంది సూర్యవతి.

"ఇంతకీ నీ ఉద్దేశం ఏమిటి?"

"నేను నా కొడుకుని ఎట్లా వదులుకోను." మెల్లిగా అని అక్కడినుంచి లేచింది వంట గది సర్దాలనే వంకతో.

కళ్ళు మూసుకుని ఆలోచనలోపడ్డారు వెంకట్రావుగారు.

ఆ మర్నాడు. కోర్టుకు బయలుదేరుతున్న కొడుకుతో అన్నారు వెంకట్రావుగారు.

"ఒరే భాస్కర్! మంచిరోజు చూసి సరోజ తల్లిదండ్రులను రమ్మను. ముహూర్తాలు పెట్టుకుందాం."

అనుమానంగా చూశాడు భాస్కర్ తండ్రి వంక.

"భయపడకు కట్నాలు, లాంచనాలు వీటి ప్రసక్తి ఉండదు లే" నవ్వుతూ అన్నారు.

చిన్నగా నవ్వుకున్నాడు భాస్కర్. తన ప్లాన్ ఫలించిందని సరోజతో ఎప్పుడు చెబుదామా అని అతని మనసు తొందరపడి పోతుంది. ★